

**THE
AGE
OF ME**

THEO HENDRIKS

1. AUDITIE

Beroemd. Rijk. Gelukkig. Dat was het plan. In exact deze volgorde, anders zou het niets worden. Vanaf de zomer had ik in het *Utrechts Nieuwsblad* de rubriek 'Muzikanten Gezocht' gespeld. Die woensdag las ik de advertentie waar ik al die tijd naar op zoek was geweest: 'Swingende band zoekt strakke RITMESECTIE. Bel: 030-716189.' Terwijl mijn ouders in de achterkamer naar het achtuurjournaal keken, belde ik in de voorkamer het nummer. De stem aan de andere kant van de lijn klonk zakelijk, het gesprek was kort. We spraken af voor zondagavond halfacht. Op school vertelde ik aan iedereen die het maar wilde horen, dat ik op auditie ging.

Ik was negentien en zat in de tweede van de hts waar ik tussen vierhonderd andere jongens voor elektrotechnisch ingenieur studeerde. Het enige meisje dat ooit op die school had gezeten, was na een halfjaar alweer vertrokken. Ik was volledig in de ban van de symfonische rock. Anderhalf jaar eerder had ik voor 25 gulden mijn eerste basgitaar op de kop getikt en was ik fanatiek gaan oefenen. Sindsdien had ik Yes en Genesis live zien optreden. Helemaal vooraan, zo dicht mogelijk op het podium stond ik ademloos naar hen te kijken, fanatiek de steeds wisselende maatsoorten

tellend en de basloopjes exact meeneuriënd. Extreem ingewikkelde riffjes bassen op een immens podium, dat wilde ik ook.

Tussen het telefoontje op woensdag en de auditie op zondag fantaseerde ik over mijn nieuwe band. Een stel echte muzikanten met lange haren, vintage gitaren, een arsenaal aan toetsen, en wanden vol speakers en versterkers. Rondtoerende rockgoden die overal hadden opgetreden en al van alles hadden meegemaakt, maar toch heel gewoon waren gebleven. Gezeten in kleermakerszit voerden ze al rokend diepe gesprekken over de composities en de songteksten voor de volgende elpee. Ik zat ertussen, en discussieerde volop mee.

Op zondag 17 december 1978 halfacht was het zover. Ik moest me melden bij Studio 378, een werfkelder onder een kapperszaak aan de Oudegracht. Die kelders kende ik. Mijn vader had als onderhoudsmonteur bij clichéfabriek Rommerts & Van Santen jarenlang onder nummer 217 zijn werkplaats gehad. Ik waande me dus op bekend terrein. Terwijl ik bloednerveus de trap naar de werf af liep, hoorde ik de band spelen. Een mengeling van blues en rock, rammelend, maar wel lekker hard. Ik belde aan, binnen speelden ze gewoon verder. Ik belde nog eens. Niets. Ik beukte op de deur. Ze hoorden me niet.

Toen ik erover dacht de trap weer op te lopen, mijn

fiets te pakken en onverrichter zake naar huis te rijden, stopte de muziek. Meteen belde ik aan, nu klonk er een lage, indringende zoemtoon. Na enig gestommel werd er opengedaan. Een snelle jongen in een jasje met een te grote bril en kortgeknipte haren deed open. Hij stelde zich voor als Jos, en zei dat we elkaar die woensdag hadden gesproken.

Door een geluidswerende tussendeur betrad ik een lange door tl's verlichte pijpenla met eierdozen aan de wanden. Links naast me in een nisje stond het drumstel met daarachter een tengere en zichtbaar zenuwachtige drummer die blijkbaar net als ik op auditie was. Twee gitaristen stonden achterin, de een met een Telecaster, de ander met een Framus en een snor. Ervoor zat een klein mannetje met baardje achter een elektrisch pianootje, een Hohner Clavinet. Geen orgel, geen synthesizers, dacht ik meteen.

Ik schudde handen. Daal, Jan, Peter. De laatste – de pianist – hielp me met het uit de hoes halen van mijn basgitaar. Hij zei dat ik samen met hem over een reus van een 200 watt Yamaha-versterker kon spelen. Ik plugde in, zette mezelf niet al te hard op 3 en stemde. Jos ging achter een microfoon recht tegenover me staan, zodat hij mij en de drummer goed in de gaten kon houden.

Als eerste speelden we 'Float Like a Butterfly' van Vitesse.

Peter gaf me de akkoorden. De drummer tikte af en we begonnen. Het klonk belabberd. De drummer was niet strak, de gitaren zaten elkaar in de weg, de piano voegde niets toe. De zanger zong een tekst vol niet-bestaande Engelse woorden. Ik besloot op veilig te gaan: grondtoon en af en toe een kwint eronder. Kan nooit misgaan. Hetzelfde deed ik met een rockversie van 'After Midnight' van J.J. Cale.

De tweede drummer was minder dan de eerste, en daarna kwam een derde, die nog slechter was. Maar toen kwam Cees. Een boom van een vent met zijn linkeronderbeen in het gips. Cees was bloednerveus maar sloeg, ondanks zijn gipsbeen, strak en snoeihard mee. Hij keek me voortdurend met enigszins angstige ogen aan, waarmee hij zonder woorden leek te vragen wanneer het couplet eindigde en het refrein begon. Af en toe ging hij rond en kwam dan weer keurig op de eerste tel uit. Dat was de drummers voor hem lang niet altijd gelukt. Ik begon me steeds meer op mijn gemak te voelen. Deze gasten kon ik hebben, stuk voor stuk. Mijn volumeknop stond inmiddels net voorbij de 5. Af en toe besloot ik er een paar noten een octaaf hoger bij te pakken – aan het eind van een couplet, vlak voor de overgang naar het refrein.

Tijdens de pauze dronken we koffie. Ik vroeg wanneer mijn auditie afgelopen was, maar omdat ik de enige bassist was die had gereageerd, mocht ik blijven. En Cees bleef ook.

Jos legde uit wat ze wilden: swingende muziek maken. Hij vertelde over Blue Chapel Road, de band die hij een paar jaar geleden met Daal en Jan had opgericht, vernoemd naar de Blauwkapelseweg. Toen hun zanger was opgestapt omdat ze eigenlijk niets anders deden dan wekelijks repeteren, hadden de drie besloten een nieuwe band op te richten. Drummer Jos wilde zanger worden, bassist Daal wilde gitaar gaan spelen en dat ze daarom op zoek waren gegaan naar een nieuwe drummer en een nieuwe bassist. Jan had Peter erbij gehaald om de muziek melodieuzer te maken. Alle apparatuur was van de studio, een eigen backline hadden ze nog niet. Het plan was: oefenen, repertoire opbouwen en dan veel optreden.

Aan het eind van de avond spraken we af voor de eerste echte repetitie op woensdagavond. Boven, op de gracht, stapte Jos in een Honda Prelude, Daal in een Renault 5. Cees had een zwarte Donkervoort die zo laag was dat ik me afvroeg hoe hij daar met zijn gipsbeen in paste. Jan stapte in bij Jos, Peter bij Daal, en weg waren ze. Ik stapte op mijn fiets en reed met mijn bas onder mijn arm met de hals rustend op het stuur terug naar huis.

Ik was aangenomen. Maar was dit echt mijn droomband? De zanger zong raar, de nummers die ze speelden zou ik nooit thuis draaien. Had ik niet te snel ja gezegd? Uiteindelijk dacht ik aan The Beatles die in het begin ook van alles hadden gecoverd om pas later hun eigen sound

te ontdekken. Ik besloot het daarom eerst nog even aan te kijken en dan later misschien een paar van mijn eigen nummers in te brengen. Het belangrijkste was dat ik vanaf nu bassist was in een echte band.

De eerste die ik de volgende dag het goede nieuws vertelde was Ton. Met zijn lange blonde haar zag hij eruit als Rick Wakeman. En net als Rick speelde hij orgel, maar naar eigen zeggen niet goed genoeg. Toen we op de hts bij elkaar in de klas kwamen en bleek dat we van dezelfde muziek hielden, waren we vrienden geworden en gingen we vaak samen bandjes kijken. Eerder dat jaar hadden we geprobeerd om een eigen symfonische band op te richten, maar veel verder dan de naam – Proteus – waren we ondanks driftig repeteren op zijn zolderkamer niet gekomen.

Tijdens de eerste pauze op school vertelde ik hem dat ik was aangenomen. Hij feliciteerde me en vroeg me naar de naam van de band. Die was er nog niet. Maar dat deed er niet toe. Ik vertelde over de 200 watt Yamaha-versterker en hoe hard het had geklonken. Hij vond het prachtig. Ik vertelde niet welke nummers we hadden gespeeld. En ik vertelde zeker niets over die zanger. Drummers waren nu eenmaal geen zanger, die moesten drummen. Dat wist iedereen. Herman van Boeyen was geen Jon Anderson, Phil Collins was lang niet zo goed als Peter Gabriel. En Ringo? Ringo kon helemaal niet zingen.